

el *batall*

n ú m . 1 4 8 è
B U T L L E T Í
E S Q U E L L E S
d e s e m b r e 2 0 1 1

Índex

Editorial	3
Activitats GEAE 2011	
• Volta al Mont	4
• Coneguem els nostres camins	4
• Sortida projecte SELWA	6
• Ruta nocturna	6
• La Ruta	6
• Ruta pels Pirineus	7
• El canvi climàtic	7
• 4a Mostra d'Audiovisuals	8
Escalada	
• Escalada de champions!	9
• Via Vall d'en Bas	9
Alta muntanya	
• Dome de Neige	10
• Fem un Bastiments?	11
• La Pica d'Estats	11
Sona una esquella	
• En el record...	12
Col·laboracions socis	
• Vacances a la Cerdanya	13
• La Carros de Foc	14
• Curs d'escalada a Sta. Brígida	16
La junta informa	
• Breus	17
La proposta	
• Tan proper, i tan desconegut	19
L'ovella negra	19
Batalletes	
• La tempesta de la Baborte	20
Tot un món	
• Jronya que Jronya	22
Calaix de sastre	
• Fins on arriben els Esquelles?	23
• Herbilis	23
Esquellerincs	23

EDITA: Grup Excursionista Amerenc Esquelles (GEAE)
Plaça del Monestir, 5 (Can Boles)
17170 AMER – (Girona)
esquelles@hotmail.com
www.joventamer.com/esquelles
CONSELL REDACTOR: Irene Bosch,
Noemí Casadellà i Isabel Junquera
DISSENY I MAQUETACIÓ: Estudi A2
CORRECCIÓ DE TEXTOS:
Fet parcialment pel Servei Comarcal
de Català de la Selva
FOTOS PORTADA: Irene Bosch i
Albert Planagumà
IMPRÈS EN PAPER RECICLAT

Calendari d'activitats 2012

GENER

Dia 13 Assemblea ordinària de socis/es

Dia 29 Coneguem els nostres camins

FEBRER

Dies 4 i 5 Aplec de Sta. Brígida

II concurs de fotografia Nummulit 2012

Dia 26 Coneguem els nostres camins

MARÇ

Dia 3 Sortida astronomia

Dia 10 Aniversari del Grup

Dia 25 Coneguem els nostres camins

ABRIL

Dia 22 Sortida naturalista

Dia 29 Coneguem els nostres camins

Edició d'El Batall

MAIG

Dia 13 Ruta de les ermites

JUNY

Dia 16 Ruta nocturna

JULIOL

Dia 15 Ruta pels Pirineus

OCTUBRE

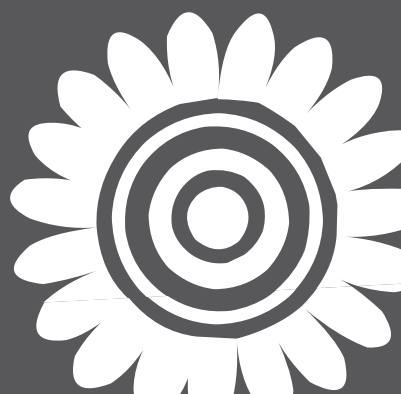
Dia 7 La Ruta

Dies 19 i 20 V Mostra d'audiovisuals de muntanya i aventura: Cingle de Sta. Brígida

DESEMBRE

Dia 16 Portada del pessebre

Edició d'El Batall

A recer del Grup Esquelles

“Qui està de pega, amb els dellonsis ensopega...” i sembla que aquest any 2011 ens està demostrant que efectivament les frases fetes s'han construït amb l'experiència dels anys i és per això que acostumen a ser certes.

Acabem l'any amb males notícies econòmiques que, d'alguna manera o altra, ens acaben produint sensació d'angoixa i la pregunta que plana en l'aire: “Algun dia em tocarà de ben a prop?”

Però enmig de tot aquest context que sembla que només ens evoqui al desastre, apareixen els moments de pausa, tranquil·litat i companyonia. Bé, apareixen o potser els busquem, perquè és precisament en aquestes activitats on trobem el sentit de tot plegat? És precisament en aquest context descoratjador quan el Grup Esquelles es mostra com un ser ben viu, promovent nous projectes i consolidant els més tradicionals. Si no, com ens podem explicar que hàgim tingut una allau de col·laboracions espontànies per a aquest Batall? Com podríem entendre, si no, la feixuga tasca de revisió d'estatuts que la Junta està duent a terme? Qui podria donar una explicació raonable a dedicar part del nostre temps lliure a una entitat sense obtenir-ne cap recompensa?

Sembla, doncs, que malgrat els llamps i trons, el Grup Esquelles continua essent un bon paraigües per a molts de nosaltres, un recer on aixoplugar-nos, un nord que sempre podrem trobar.

El consell redactor

Dissabte 24 de desembre ens trobem a les 17.30 al camp de fútbol per pujar-la a encendre.

Info: Jordi Rabionet 972 430 488

BONA SORT I BONES FESTES!

Col·laboren

Ajuntament d'Amer

Estudi A2

DISSENY
GRÀFIC &
FOTOGRAFIA

Volta al Mont

DATA: 15 de maig
PARTICIPANTS: entre intendència i caminaires uns 75

RECORREGUT: Amer – La Gaiana – Mirador d'Amer – Carretera vella de Sant Martí – Coll de Bou – Lloret Salvatge – Camí dels xais – Coll de les Saleres Velles – El Gallissà – Carril bici – Amer

ANÈCDOTA: el dia abans vam marcar tot el recorregut però un fort aiguat ens ho va fote tot enlaire. El dia de la sortida, la intendència no sabia on havia de colocar-se i la Lurdes va haver de fer de GPS a distància! Tot va anar bé per sort... Finalment la gent va quedar gratament sorpresa de les vistes, de la vegetació i del bon menjar...

Lurdes Casacuberta

Fotos: Carme Pujol

Coneguem els nostres camins

DARRERES SORTIDES
MAIG – OCTUBRE DE 2011

Continuen les nostres sortides matinals de l'últim diumenge de cada mes per tal de conèixer els nostres camins, durant les quals anem recorrent tota la xarxa de camins que tenim marcats en el nostre terme municipal i rodalies, recollits en el llibre *Per camins i corriols*.

Al llarg de 26 sortides anirem descobrint els diferents racons del nostre poble.

El dia **29 de maig**, tal com estava previst, vàrem fer el recorregut següent:

Fotos: Carme Pujol

Amer - Santa Brígida - Puigserador - turó del Bruguer - la Blanquera - la Dalt - ca l'Hereu - la Blanquera - la Fàbrega - el Busquets - la font d'en Fàbregues - camí del Rec - Amer. Vam ser 29 persones que vam gaudir d'un bon matí i una bona companyia. En aquesta sortida vam venir unes amigues de la Mercè Vila de Barcelona i, segons ens van dir, els va encantar l'itinerari.

Durant la caminada, vam seguir les marques blanques corresponents a la ruta de les ermites, les vermelles de la volta al terme, les liles de la variant, i acabàrem amb les marques grogues de la volta al Mont.

El dia **3 de juliol**, unes 20 persones ens vam concentrar als aparcaments de l'Hostal del Fang. El dia es presentava bo.

Comencem el nostre itinerari resseguint el camí de la volta al terme fins al passallís - la Fonda - camí vora del riu; anem a contemplar les pedres basàltiques i vam continuar fins al gorg de Santa Margarida (terme de les Planes d'Hostoles), on vam esmorzar.

El gorg estava d'allò més bonic amb un salt d'aigua que rajava amb molta força i el sol que l'il·luminava amb tot

el seu esplendor. Les màquines de retratar no van parar!

Un cop tips vam continuar el nostre camí: pont de rius – Puiggrán i des d'aquí ens vam desviar per la variant; passant per Tarrers – l'Obac, al trencant de la Fonderia ens decantàrem (aquí sense marques) fins al circuit dels Peluts, on ens retrobem amb les marques liles, tot seguit passallís i fins a l'Hostal del Fang, on donàrem per acabada la sortida.

Fotos: Carme Pujol

El dia **31 de juliol** es va creure convenient anul·lar la sortida.

Al **setembre**, com que estava programada la volta al Terme en tres dies, vam decidir que per a aquest mes ja estaria bé no organitzar-ne cap. Malgrat tot, es va haver d'anul·lar per manca de gent apuntada.

Dia **30 d'octubre**, aquest cop la sortida començava a la font Picant. Ens vam trobar unes 20 persones, entre elles la Dúnia, de 2 anys, i en Martí, d'1 any. Després de deixar els cotxes empenquèrem la marxa pel carril bici en direcció a les Planes fins a trobar el rètol de Sant Genís. Ens hi vam decantar. És una variant amb marques liles, fins a arribar en pocs moments a l'ermita, on tiràrem una foto de grup. Vam seguir amunt fins a la casa de Tarrers, on vam esmorzar. Després seguirem direcció a l'Obac. Al trencant de la Fonderia ens vam acomia-

dar d'una part del grup que ja en tenia prou. La resta vam seguir el nostre camí cap a la Fonderia, Maibosc, torre d'en Barra. Durant tot el camí vam anar trobant castanyes, i les vam anar recollint. Vam arribar al trencant del Colomer de Dalt. Aquí s'acaba la variant i comencem un tram de la volta al Mont. Passem pel Colomer de Dalt i la font Fresca, on és de justícia beure aigua d'aquesta font tan ben arreglada. Seguim per un pont de fusta (més castanyes i buscadors/es) fins a trobar la carretera asfaltada. Ens vam decantar recte, entremig de perxedes i per fi arribàrem a la font dels Carlins; algun glop d'aigua i avall que fa baixada fins a retrobar-nos amb els cotxes, on es donà per acabada la sortida.

Al llarg de totes aquestes sortides de *Coneguem els nostres camins*, anem veient cares noves i per a nosaltres és un goig. Us volem recordar que tothom hi és convidat.

Foto: Jordi Rabionet

Foto: Irene Bosch

Foto: Carme Pujol

Properes sortides

29 de gener

Amer – el Castell – camí voraciglera – Can Cata – Fusos – Can Sensaire – Pla de Puriol – Els Tres Roca – la Crosa – Solivent – Amer (2 h 25 min).

Sortida de la plaça del Monestir a 2/4 de 9 del matí.

26 de febrer

Sant Climent – Sant Corneli – el Rajoler – Roques Negres – Can Boada – Rebenter – Can Pau – cruïlla de Can Puig – Sant Climent (2 h 30 min).

Trobada a la plaça del Monestir a 2/4 de 9 del matí. Sortida des de Sant Climent.

25 de març

Font d'en Fàbregues – el Busquets – la Fàbrega – ca l'Hereu – la Blanquera de Dalt – coll de Puig del Moro – Formics – les Bohigues – Hostal del Fang – passallís – circuit dels Peluts – carril bici – font Picant – font d'en Fàbregues (3 h 10 min).

Trobada a la plaça del Monestir a les 8 del matí. Sortida des de la font d'en Fàbregues.

22 i/o 29 d'abril

Amer – font del Turó – Can Molsa – la Plana – mines de barita – Puig Bernat – Hort de Bernat – Folgueros – les Fontiques – Colomer de Dalt – les Famades – font dels Carlins – font Picant – font d'en Fàbregues – font dels Capellans – Amer (4 h 5 min).

Sortida de la plaça del Monestir a les 8 del matí.

US HI ESPEREM!

Josep Fontàs

Sortida Projecte SELWA

El passat 12 de juny va tenir lloc una caminada guiada, dins el programa "Descobreix el patrimoni de l'aigua de la Selva", per conèixer les plantes d'Amer a la ribera del riu Brugent. La sortida, que va ser organitzada pel SELWA, l'Ajuntament d'Amer, el Consorci Ter-Brugent i el Grup Excursionista Esquelles, va comptar amb la companyia del botànic Lluís Vilar, professor titular de la Universitat de Girona.

Abans de relatar aquesta sortida, permeteu-me que us faci cinc cèntims de les característiques del bosc de ribera. La vegetació de ribera són les comunitats vegetals que segueixen fidelment els cursos dels rius i torrents o l'entorn dels llacs, constituint un ambient molt particular. La presència gairebé constant d'aigua permet el desenvolupament d'arbres caducifolis de fulles tendres en un clima que, si no fos per aquesta disponibilitat hídrica, no ho afavoriria. D'altra banda, els arbres i arbusts de ribera presenten adaptacions específiques per fer front a les pressions del seu entorn. Les crescudes del riu poden arrossegar la vegetació i produir inundacions i, en aquest sentit, algunes plantes presenten tiges flexibles (per conferir resistència a les corrents d'aigua) i mecanismes per suportar l'ambient poc oxigenat del sòl completament negat després d'una riuada.

Dit això, setanta dues persones i dos gossos ens trobarem a les 9:00 h del diumenge 12 de juny a l'antiga estació del carrilet, disposats a emprendre aquesta aventura. Després de baixar pel carrer del pavelló, vam acostar-nos al riu Brugent pel costat del camp de futbol i vam començar a caminar seguint el curs del riu en sentit Girona. En el recorregut vam passar per la resclosa i el pont de Solivent, vam esmorzar en un bosc de plàtans, vàrem creuar una plantació de pollancre, passàrem pel costat de la bomba de can Ter (antiga sinya per regar els camps de la masia), vam trobar-nos l'aiguabarreig on el Brugent desemboca al Ter i, finalment, vàrem arribar a la presa de l'embassament del Pasteral. En tot aquest itinerari vam poder veure arbres com els plàtans (*Platanus hybrida*), pollancre (*Populus nigra*) i verns (*Alnus glutinosa*), formant moltes vegades boscos mixtos espontanis o bé artificials, juntament amb salzes (*Salix*) i freixes (*Fraxinus*) en diferents trams. A l'estrat arbustiu vam trobar, entre d'altres, el saüc (*Sambucus nigra*), l'èvol (*Sambucus ebulus*) i l'avellaner (*Corylus avellana*). L'estrat herbaci el constituïen espècies molt diverses, com l'Herba de sant joan (*Hypericum perforatum*), l'Herba de sant robert (*Geranium robertianum*), el Lli (*Lilium*), el Panical (*Eryngium*), el Card marià (*Sylibum marianum*), el Liúpul (*Humulus lupulus*), l'Ortiga (*Urtica*), l'Enotera o Herba de ruc (*Oenothera biennis*),... Amb les explicacions d'en Lluís anàvem coneixent els noms i les propietats de totes aquestes plantes que us he esmentat i moltes d'altres que de ben segur em deixo. D'altra banda, també comptàvem amb l'aportació del coneixement de molts dels assistents, aficionats a la botànica o coneixedors de l'ús popular de la nostra flora. Pels que estigueu interessats a aprofundir en el tema, us recomano la pàgina <http://www.floracatalana.net>.

Des de la presa del Pasteral vam tornar a Amer pel bici-carril, completant així un itinerari de gairebé uns 9 kilòmetres, gaudint d'un dia esplèndid i la companyia immillorable de tots els assistents. Per acabar i recuperar forces, ens esperava a l'antiga estació un vermut per gentilesa de l'Ajuntament d'Amer.

Toni Prenafeta

Ruta nocturna

Foto: Joan Muli

La ruta

Foto: Albert Capdevila

Ruta pels Pirineus

Vallter – Coll de la Geganta – Baci-vers – Bastiments – Pic de la Dona – Vallter

El dia 19 de juny amb el Grup Excursionista d'Amer vam anar a fer una ruta per la muntanya de Bastiments i els seus voltants.

En total érem unes 30 persones; el nostre punt de trobada per a la sortida va ser el poble d'Amer, on vam quedar a les 6 del matí, i després, quan hi érem tots, vam començar l'anada a la nostra destinació.

Vam arribar a l'inici del recorregut a les 8 i vam començar la nostra aventura. El dia era preciós, no hi havia cap núvol, feia sol, però tampoc feia una calor insuportable. Teníem com a vocal de la sortida el nostre amic Jordi. La primera parada de la sortida va ser per esmorzar al llac de Bacivers. Un lloc meravellós. Eren al voltant de les 10 del matí. Mentre menjàvem

vam apreciar el bonic paisatge que ens oferia el dia.

Quan anàvem cap al llac ens vam trobar amb isards. En Bru, el meu gos, es va posar a perseguir-los! Que bonic veure la llibertat d'aquests animals.

Després d'esmorzar vam continuar cap a la creu que hi ha dalt del cim de Bastiments. Era impressionant veure com la gent aprofitava cada moment, respirant l'aire pur, un aire que normalment no respirem en la nostra vida quotidiana. Cap a les 11 vam arribar a dalt i vam poder apreciar el paisatge i veure un món de tranquil·litat i pau.

Després de fer un descans, ens vam disposar a baixar; no volia creure que havia de marxar, però era el moment de dir adéu al paisatge. La baixada, va haver-hi una part del grup que la va fer pel pic de la Dona, allargant una hora més la ruta.

Pel camí ens vam aturar a beure aigua, aigua del riu Ter, una aigua fresca que ens calmava la set.

La nostra arribada als cotxes va ser a les 13 h, vam dinar i ens vam tornar a mirar la muntanya com dient vull quedar-me aquí, però he de marxar. Vam agafar el cotxe i cap a les nostres cases.

Gràcies, Esquelles, per deixar-nos compartir aquesta jornada!

D'un brasiler enamorat de Catalunya...

Foto: Irene Bosch

El canvi climàtic a les glaceres dels Pirineus

És la meua primera vegada. La primera sortida amb el grup Esquelles. La primera pujada a Santa Brígida. Són les nou del matí del diumenge 9 d'octubre de 2011; som a la plaça del Monestir.

El primer que fem és veure l'exposició "El canvi climàtic a la comarca de la Selva", interessant i molt entenedora.

Fotos: Carme Pujol

Jo ja tenia ganes de començar a caminar... i, tot seguit, ho fem. Em sento nerviosa.

Pugem pel darrere, em diuen. Jo no conec ni el davant, ni el darrere; de fet, no conec cap dels llocs per on passem, però paro atenció per recordar els noms.

El camí el trobo preciós, gairebé hem d'anar d'un en un, i això el fa encara més maco. Els salts d'aigua estan més aviat secs, imagino que amb aigua deuen ser espectaculars. Hem de passar el rierol, hem de trepitjar troncs (per cert, tot molt net i molt ben preparat pel grup Esquelles). Estic encantada.

I quan arribem al cim (com dieuen els excursionistes) trobo l'ermita i... ja no la miro de lluny, ja sóc aquí! Quina sorpresa, quan giro al voltant de l'ermita i em trobo aquella vista: em vaig quedar bocabadada, us ho asseguro. No havia imaginat mai que la vista fos tan àmplia, extensa i bonica: un regal.

La Carme m'ensenya on fan escalada, la plaça i l'interior de l'ermita. –Sembla un escenari de pel·lícula– recordo que li comento. Tinc trenta-un anys, però aquell matí gaudia com una nena de cinc.

Comencem a baixar, pel davant, i també gaudeixo del camí. Els genolls sembla que es deixen sentir (la falta de pràctica!), però no els escolto.

A més a més, quan arribem, de nou, a la plaça del Monestir, tenim preparat un pica-pica. Fantàstic.

Ha sigut un dia feliç i inoblidable, pel camí, per la vista i, sobretot, per la companyia. Només puc dir-vos: Gràcies!

Pau

4a Mostra d'Audiovisuals

Els ponents de la 4a Mostra d'Audiovisuals de Muntanya i Aventura Cingle de Santa Brígida ens parlen de nosaltres

Entre els assistents a la 4a edició de la Mostra (21 i 22 d'octubre de 2011), hem tingut ocasió de comentar entre nosaltres què ens va semblar, quina intervenció ens va impressionar més, què ens va sorprendre... però... i què en pensen els ponents? Doncs els hem fet algunes preguntes per saber com van viure ells la Mostra.

1- Com valors que els centres excursionistes petits com el nostre organitzin anualment activitats com la Mostra d'Audiovisuals en què vas participar?

Joan Solé (J.S.): Molt positivament, perquè, si es fa cada any, el grup de muntanya agafa una dinàmica de treball que jo crec que crea cohesió de grup, i veure gent d'arreu de Catalunya o de més lluny transmetent les seves vivències motiva que els muntanyencs del mateix club es puguin plantejar activitats que qualsevol dia

ells també puguin transmetre i compartir als companys d'Amer o de la comarca.

Edu Sallent i Quim (E.S.): Crec que esteu duent a terme una tasca molt important de divulgació del nostre esport (crec que és més que un esport) i de la cultura que ens regala la muntanya. Dit d'una manera més de casa, és genial perquè ens brinda la possibilitat de trobar-nos i de passar una molt bona estona junts compartint allò que més ens agrada. Al cap i a la fi, això és el que ve més de gust. I ho vàreu aconseguir. Vàreu fer que compartíssim un vespre entranyable plegats. Si no fos per aquestes trobades...

2- Defineix amb 3 paraules quines van ser les teves percepcions/sensacions durant la xerrada amb el públic que tenies al davant.

J.S.: Interès, respecte i saber escoltar. Estar atent durant dues hores assegut a la butaca, no tothom sap estar-hi.

E.Q.: Vespre càlid. Vespre entranyable. Vespre com a casa.

3- Quin és el teu proper projecte?

J.S.: Patagònia. Me n'hi vaig d'aquí a 15 dies per un mes. Conjuntament amb l'Eloi Callado, intentarem ascensions alpines per la zona de Cerro Torre i Fitz Roy.

Fotos: Irene Bosch

E.Q.: No en tenim cap de concretat. Quan puguem ens n'anirem a escalar als Alps o als Andes (els nostres dos grans paradisos). I ens n'anirem a escalar alguna muntanya que sigui molt bonica.

Escalada de champions! (Via Ignasi Jorba)

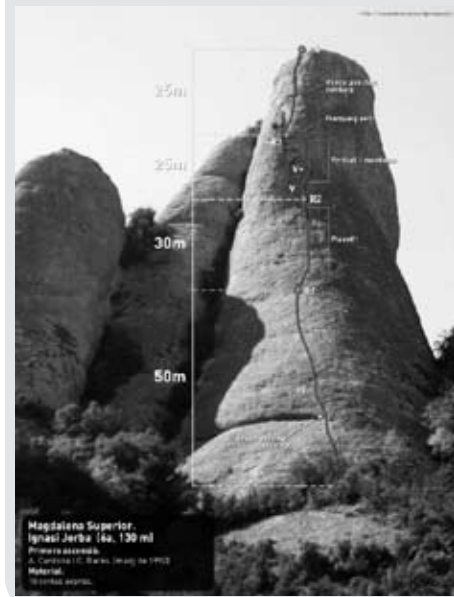
Després d'ajornar-ho dos dissabtes per culpa de la pluja, vam coincidir un diumenge i ens vam trobar que era l'endemà de la final de la Champions: Barça i Manchester. Victòria del Barça, i amb la samarreta del Barça vam anar a Montserrat, concretament al sector "gorros" i ens vam plantar al peu de la via Ignasi Jorba a les 11 h. Estàvem a punt per escalar-la. Impressionava molt més que les imatges des de la càmera web!

Vam trobar una via esportiva recomanable, molt ben equipada en reunions, potser faltaria un ancoratge d'anella (parabolt) en el flanqueig i en el pas de 6A. Quan escalàvem sentíem les campanes del monestir, cosa que ens provocava una mica de nerviosisme.

Els dos últims llargs són molt atractius i aeris. La recompensa és entremig de l'arribada a la penúltima reunió, que està sota un arbre; tot un privilegi per evitar el sol. També hi ha un lloc espaiós per descansar i per contemplar el monestir.

Després de 2 h 30 minuts vam arribar dalt el cim i vam cridar: "Visca el Barça i visca Catalunya!" I no vam ser els únics, altres escaladors d'altres cims del costat cridaven el mateix. Vam fer dos ràpels per l'altra banda i, orgullosos, ens en vam anar cap a casa.

Uek i Albert Planagumà

Via Vall d'en Bas, 165 m, obligat 6A (Gra de Fajol petit) Ulldeter

1/10/2011

Uns nostres companys de cordada ens havien parlat d'aquesta via. Valia la pena d'escalar-la perquè ens ho pintaven bé per gaudir-ne! Així que, amb el meu company Uek, decidim anar-hi.

L'aproximació és bona; cal sortir del pàrquing que hi ha per anar al refugi d'Ulldeter. Seguim uns 5 minuts a peu, unes fites de pedres amb ratlles vermelles (alerta, que n'hi ha alguna de borrosa). Travessem la pista d'esquí anomenada el xalet. Continuem per un camí més fressat i, quan arribem al coll, on tenim el cim del Gra de Fajol Petit a la dreta, ens trobem un petit cim: la creu d'en Barniquel (deien que hi havia existit una creu); però nosaltres ens trobem un parabolt!

-Ostres, nano! La via és aquí sota i quin pati que hi ha. Mira, la provem i si no ho veiem clar abandonem, ok? Comencem bé! Ja patim un xic.

Continuem per una canal d'herba que ens porta a peu de via, mentre anem baixant interpretem que la tenim a mà esquerra, remuntem alguna fita i veiem una gran fita a l'esquerra, un mirador que ens deixa sorprenentment al davant de l'espectacular paret. Desgrimpem i ens trobem sota la via després d'1 h 20 min, comptant una petita parada per menjar i beure. Davant nostre, un mur de roca sense fi i dins d'un racó impressionant.

Dades tècniques

Via esportiva equipada amb ancoratges d'anella (parabolts) i químics a les reunions. Aèria, molt maca, d'alta muntanya, que presenta un estil clàssic d'adherència i la roca gneis. Temps: 2 h 30 min.

1r llarg. 25 m. Anem coneixent la roca i ens adaptem a la paret.

2n llarg. 30 m. Els passos comencen a ser una mica més pelats.

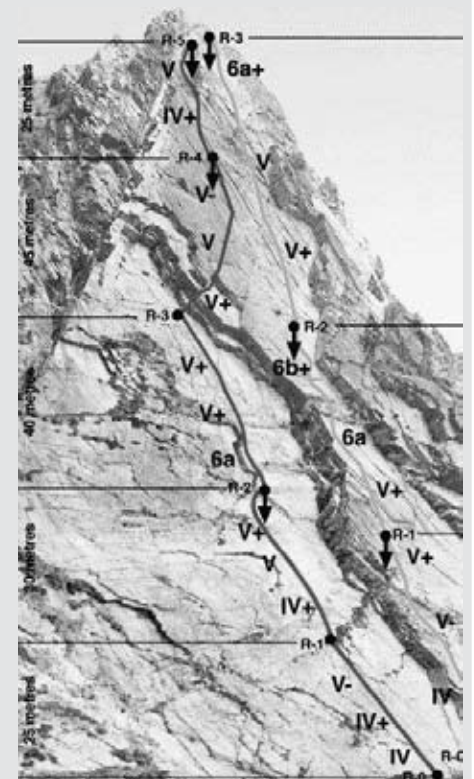
3r llarg. 40 m. Comença el pas clau del 6A, sort que els ancoratges d'anella (parabolts) estan molt junts A1.

4t llarg. 45 m. El més impressionant i maco. La sortida de la reunió és un pèl complicada per remuntar el sostre, que és un pas de V+. Tenim la sensació d'un 6B! Després un flanqueig molt aeri, i amunt, per acabar de rematar-ho els ancoratges d'anella (parabolts) estan molt separats: entre 6-7 metres. En alguna esquerra faria falta col·locar-hi algun encastador d'expansió (Friend) per gaudir més de l'escalada, però no ho sabíem. Es fa bé si el cap no et fa una mala passada.

5è llarg. 25 m. El de la tranquil·litat és fàcil, però només amb 3 ancoratges d'anella (parabolts). Acostumats a la verticalitat, un cop arribem a l'última reunió, 2 passes endavant i sortim al petit cim on hem trobat l'ancoratge (parabolt).

Sensacions: respecte, satisfacció, gaudi i bona cordada.

Jordi Collell

Dome de Neige

Fotos: Albert Planagumà

L'estiu del 2011, un estiu molt primaver, un dia plou i l'altre està núvol, amb temperatures pròpies del mes de maig, els turistes més o menys empipats perquè no poden gaudir de la platja i els muntanyencs pendents de la météo per veure les possibilitats de fer algun cim...

Enmig d'aquest panorama, l'Albert i en Jordi surten d'Amer per recollir a Girona en Vicenç i en Tavi i enfilat l'autopista cap al massís dels Écrins amb l'objectiu de pujar al Dôme de Neige i, potser, la barra dels Écrins. Després de sis hores de carretera ens permetem el luxe de dormir com senyors dins la furgoneta de l'Albert per poder començar a pujar de bon matí, frescos com roses, cap al refugi dels Écrins.

Sortim del Pré de Madame Carle, on deixem la furgo, per un camí ben traçat pels centenars de persones (pares, mares, nens, avis, excursionistes, escaladors...) que cada dia s'hi enfilen per gaudir de la passejada, del paisatge, de la vista de la gelera, del contacte amb alguna marmota, d'una remullada en el riu glaçat... Dues hores i fem una aturada, amb mos inclòs, al refugi Glacier Blanc per continuar i arribar al refugi dels Écrins, el nostre, a mitja tarda, després d'haver caminat ja una estona per la gelera. Des del refugi ens podem embadalir molta estona amb els cims, entre algunes boires, i podem observar amb precisió el camí que seguirem l'endemà.

Arriba l'hora del sopar, excel·lent i ben acompanyat per una birra, en un refugi acollidor i molt muntanyenc on agraïm als guardes el seu savoir faire de ma-

nera que obtenen per la nostra part la puntuació més alta en la valoració.

El guarda ens informa que demà farà bon dia (aplaudiments), molt bon dia (aplaudiments i crits)... molt, molt bon dia (l'eufòria es desferma!) de manera que anem a dormir aviat per llevar-nos a 2/4 de 4 de la matinada (uf) tot pensant en l'immens serac que haurérem de travessar per sota i que no fa bona pinta... però dormim bé, amb calor però bé.

Sonen els despertadors i comença el merder: moviments, badalls, anades al lavabo (non comment), esmorzar sense gaire gana, fressa del material d'escalada, motxilles que es desfan i es tornen a fer, frontals que t'enlluenen, botes que costen de cordar... de mica en mica el refugi es va buidant i les cordades comencen a caminar.

Baixem del refugi fins a la gelera on ens encordem (dues cordades de dos) i enfilem durant una hora la llarga gelera pràcticament plana fins que es comença a redreçar. Ara no s'hi val a badar, cal anar ràpid per travessar el serac imponent que veiem sobre els nostres caps (o cascs) però el pendent és fort i bufem de valent mentre comença a clarejar... un espectacle impressionant!

Anem pujant i esperem que vingui una mica de planer per descansar, però el replà no existeix i al final ens aturem una estona a mitja pujada: una barra energètica, un glop d'aigua, un parell de fotos... i cap amunt de nou.

Les dues cordades van avançant, lentament i de manera sincronitzada, el sol ja ens escalfa de ple, el guarda del refugi tenia raó: no es veu ni un sol núvol!

Travessem una petita rimaia i, a les vuit del

matí, arribem al cim del Dôme de Neige (4.015 m), on ens abracem, tirem fotos (moltes fotos), mengem una mica i, sobretot, gaudim d'una vista immillorable dels Alps en una successió de carenes infinites: la Meije, el massís del Mont Blanc, al fons destaca el Cerví...

I ara ens mirem la barra dels Écrins... mmm, no ho acabem de veure clar, és una cresta carregada de neu... el cansament i la prudència ens decideixen a deixar-ho per una altra vegada, de manera que comencem el descens amb un gran sentiment interior (que difícilment es pot explicar).

La baixada fins a la furgoneta és llarga però l'entorn és agradable, molt agradable, i el premi que ens espera a baix ens esperona: una bona cervesa a l'ombra i amb els peus descalços (quin mal que feien!).

Tres dies per fer un quatre mil dels Alps, una de les ascensions més boniques i que et deixa aquell bon regust de boca. Qui s'hi anima?

Tavi

Fem un Bastiments?

Eren les set del matí d'un dimarts d'estiu quan ens vam reunir en Jordi S., en Jaume, en Jordi B. i jo. Vam quedar a l'Snack, i per sorpresa nostra, també hi vam trobar altres Esquelles que si la memòria no em falla anaven a fer el Matagalls (tampoc em voldria equivocar...), però això ja és una altra història que potser també està explicada en aquesta revista.

Vam anar amb cotxe fins a Vallter. Allà ens vam canviar el calçat, vam fer la foto de partida i cap amunt. No vam parar fins ben bé el coll de la Marrana, on vam esmorzar tranquil·lament per agafar forces. Uns nens molt trempats que anaven al Gra de Fajol ens van tirar un parell de fotos. A l'hora de reprendre el camí va ser quan va sorgir l'expressió del títol d'aquest text; doncs en comptes de dir "Fem un pensament?" a algun il·luminat se li va acudir "Fem un bastiments?". Dit així potser no fa gaire gràcia, però en aquell moment ens en va fer molta i a hores d'ara encara en fem esment.

Així que vam enfilem cap amunt, caminant entre vaques durant els primers

minuts, de seguida vam acabar de ser a dalt. Allà vam reposar i vam fer una foto a en Jaume enfilat a dalt de la creu del cim, fet que per ell ja s'ha convertit en una tradició des que vam anar a la Pica d'Estats l'any passat.

A partir d'aquí, el Freser i l'Infern ja van ser molt més assequibles, passant per la carena, amb pujades i baixades menys pronunciades. Arribats a l'Infern, vam parar a fer un mos. Va ser allà quan vaig descobrir dins la motxilla una bossa de patates inflada fins a punt de rebentar a causa de la pressió d'alta muntanya. No la vaig obrir per por de l'explosió que podia causar.

Baixant de l'Infern feia una calor insuportable. A baix vam trobar un petit refugi construït íntegrament amb pedres, el qual el nostre estudiant d'arquitectura va trobar la mar d'interessant i autèntic. Fins i tot hi vam entrar, però de seguida en vam sortir a causa de la desagradable aroma de "pet podrit" que desprenia (perdoneu l'expressió, però és la que millor reflecteix aquella fragància, de debò).

Pau Feixas Castells

Coll de la Marrana. D'esquerra a dreta: Jordi Sánchez, Jaume Puig, Jordi Boix i Pau Feixas

Dubto que ningú s'hi quedi a dormir, per mal temps que faci.

El camí fins al Coll de la Marrana (altra vegada) va ser un passeig. Vam anar baixant fins a arribar gairebé a Vallter, en un torrent on hi ha un petit pont per travessar-lo. Allà vam dinar i reposar, alguns van fer la migdiada i tot, i a les dues del migdia vam començar a passar perquè, de cop i volta, el cel va començar a ennuvol·lar-se. Arribats al cotxe, alguns fins i tot encara tenien esma per fer malabars amb pedres del terra. Tots ja havíem fet aquesta ruta alguna altra vegada, però l'experiència va ser molt agradable i les vistes d'aquell dia van ser formidables.

La Pica d'Estats (3.143 m): Un repte

Feia molts anys que sentia a parlar de la Pica, de gent que hi ha pujat, i em feia respecte, però amb el desig que si algun dia tenia l'oportunitat intentaria pujar-la.

Heus aquí que aquest estiu rebo un correu electrònic del grup excursionista Bell Matí de Llagostera, en què anuncien el seu campament social del 6 al 14 d'agost, i un dels cims que volien fer era la pica d'Estats. Vaig trucar a en Joan per si m'hi podia afegir i per saber si hi havia algú que marxés més tard i/o tornés abans. Em va comunicar que hi havia l'Àngel i en David, que sortien de Llagostera el mateix dimecres 10 (el dia que es feia la Pica) i que tornaven el divendres 12. Ens vam posar en contacte i a les 7 h sortíem de Can Gabatxó.

A l'hora de dinar ja havíem arribat al càmping La Pica d'Àreu. Després de menjar els macarrons que ens havia cuinat en Joan vam preparar les motxilles i a les tres ens portaven fins al lloc de par-

tida. Tot just havíem caminat mitja hora que ja no podia més, amb mal de panxa i com ganes de vomitar. Vaig comunicar que no podria i que reculava. L'Àngel em va dir: "Afluixarem el pas i ho podràs fer. Aquesta sortida l'hem començada tots junts i l'hem d'acabar tots junts."

El camí ja no feia tant pendent i vam arribar molt bé fins al llac, on després de reposar vam començar a muntar les tendes només els que ens quedàvem aquí, perquè tres companys continuaven fins a la Pica a fer bivac, i l'endemà ens vindrien a esperar al coll per ajudar-nos a pujar per la cresta.

Al matí a punt de clar ja vam enfilem cap a l'altre llac. Més endavant, ens vam dirigir cap a la tartera, que ens portava al coll on ens esperaven els tres companys. Vam fer un mos i, apa, a grimpar! Després d'alguna por per fi vam arribar al Verdaguer, de 3.129 metres. Oh! Quin goig! Ja teníem la Pica a l'abast de la mà!

Després de fer un bufet vam enfilem cap a la Pica. Érem tres que hi pujàvem per primera vegada; no ens ho podíem creure, ja havíem assolit la Pica. Vam reposar, menjar quelcom i cap avall. Baixant vam trobar el camí que anava al Montcalm i vam decidir pujar-lo amb un moment, així ja teníem 3 tres mils. I, llavors sí, cap avall, que quedava un bon tros!

Pels voltants de les 5 vam arribar al càmping, on ens esperaven per dinar. Ens vam dutxar, vam fer la cervesa, la clara, i a menjar cigrons dels bons!

En resum, un repte assolit i un molt bon record!

Dolors Castells

En el record...

25è aniversari grup

Carrer Arbúcies

El passat 26 de març ens vam acomiadar per última vegada de l'Assumpta Codina; ens deixava després d'una llarga malaltia.

Amb l'Assumpta vaig compartir una molt bona amistat i un grapat de sortides amb el Grup Esquelles. L'amistat va començar allà on aleshores també començava el futur Institut d'Ensenyament d'Amer: dues aules amb un grup de nois i noies d'Amer i la Celler de Ter.

De seguida vam congeniar i es va engrescar a participar en les activitats del Grup, on també hi havia un company d'Institut, l'Alfons; es van fer molt i molt amics i... es van casar. Eren els inicis del Grup Esquelles i érem una colla d'amics que, a més de fer activitats i sortides a muntanya, fèiem al-

gun o altre "soparic" i també voltàvem pels aplecs i les ballades de sardanes de la comarca. M'atreveixo a dir que aquesta era la seva gran passió; tots la recordem com una gran sardanista i, si volem reviure una imatge de l'Assumpta, segur que és ballant sardanes.

Sempre es va sentir lligada al Grup i a totes les activitats i sopars d'aniversari ens la trobàvem.

Són molts els records que en tenim i moltes les anècdotes: qui no recorda aquella d'una sortida de Setmana Santa al Montseny en què vam acabar ben matxucats pel mal temps i l'Assumpta anava caminant de puntetes perquè li havien sortit unes bones "mules" als talons... Li dèiem: "Tens sort que estàs acostumada a ballar

les sardanes de puntetes i així t'és més fàcil caminar!" Malgrat que va fer un temps horrorós vam compartir uns dies d'amistat i ens vam divertir molt.

Una de les coses que més em lligava a ella era que les dues som de la mateixa "quinta", només ens separava un mes de diferència en fer els anys. Jo els faig un mes just abans que ella. Cada any ho recordava i amb la seva meravellosa ironia i amb un somriure d'orella a orella, em deia "ets més vella que jo" i jo li contestava "per poc temps". Ho continuaré recordant.

Et recordarem sempre, Assumpta.

Mercè Vila

Fotos facilitades per la Carme Casacuberta

Vacances a la Cerdanya i Catalunya Nord

El 20 d'agost ens trobem 9 membres del Grup Esquelles (Montse i Salvador, Mercè i Jordi, Montse i Agustí, les dues Dolors i la Coral), ens distribuïm en tres cotxes, fem camí cap a Puigcerdà i arribem al càmping Estel. Aquí dinem i ens instal·lem en dos bungalows –les nostres cases durant 7 dies–, que són molt acollidors.

Cada dia fem una caminada:

1r dia. Anem al Puigmal per Er, deixem els cotxes a les pistes i amunt! Ens hem aixecat tard i la pujada es fa feixuga, fa molta calor i trobem molta gent que ja baixa. Els més valents arriben dalt del cim, cansats però satisfets; queden parats de la gent que fa el Puigmal en bicicleta. Per cert, van parlar amb un pare i un fill d'Amer que fan trial.

2n dia. Anem als Prats del Cadí, caminada bonica i suau. A la tornada ens quedem a dinar a Martinet.

3r dia. Anem a Coma d'Or. Els que pugen al pic queden meravellats de

les vistes de l'altra banda. La resta ens quedem a l'estany Coma d'Or als voltants d'una font molt bonica, on hi ha varietat de plantes i flors. En el camí de tornada passem pel costat d'un rierol d'aigua cantadora i fresca, acompanyats de papallones, marmotes i flors. Deliciós!

4t dia. Anem als estanys de la Pera, petit i gran. Són molt macos. Baixem pel refugi, que està molt ben situat i condicionat. Dinem en un prat, molt ben acompanyats per vaques; cada vegada s'acosten més, fins que ens fan fora. Aquest dia trobem bolets, siurenys i pinetells. Al vespre, per sopar, els assaborim.

5è dia. Anem als estanys Pessons. Pugem per un costat i baixem per l'altre. Hi ha molts estanys petits, mitjans i de més grans, i també n'hi ha algun de sec. Comentem que hi ha diversos estanys plens d'algues que es van menjant els estanys (és una llàstima). Trobem molts nabius grossos i frescos que són boníssims!

6è dia. Caminada per Eina i la vall que l'envolta. A l'hora de dinar ens dirigim cap a Comamala, a una zona de pícnic, i davant l'estany-presa de Comamala ens entaulem i... sorpresa! Ens ve a visitar la senyora boira; en un moment ho envaeix tot i, vist i no vist, la boira i el fred ens fan marxar de pressa.

Ja veieu aquests dies hem anat de llacs i estanys. Però també hem visitat Llivia, Estana, Llers, Montlluís, Llo, Martinet, Ger i Puigcerdà de festes. Hem gaudit dels focs artificials al llac (preciosos!), també hem vist una travessa en el llac de més de 100 nadadors, hem passejat pels carrers i places, botigues i súpers. No han faltat les compres a Andorra (tabac, perfums, encàrrecs i emplenar els dipòsits dels cotxes: les coses típiques).

És tot un plaer reviure aquestes agradables vacances, amb bona companyia, fent tertúlies, caminades i gaudint de la natura! Gràcies per aquests dies conviscuts, companys.

Montse Fontàs

Prats del Cadí. Foto: Dolors Casacuberta

Puigmal. Foto: Dolors Casacuberta

La Carros de Foc. Una sortida per no oblidar.

Tot va començar quan la Lurdes ens va comentar que ella, la Nati i la Mercè Vila volien fer la volta als Carros de Foc i que ho feien amb un guia, i ens va oferir si ens hi volíem afegir. Ens ho vàrem pensar bé i decidim apuntar-nos-hi. Som la Júlia i en Josep.

Molta gent es preguntarà: què és la Carros de Foc? Doncs bé... És un circuit de muntanya que passa per 9 refugis integrats a les zones del Parc Natural de Sant Maurici, Aigüestortes i Vall d'Aran. És un lloc privilegiat on es pot gaudir d'un paisatge meravellós: s'hi troben concentrats la major part d'estanys dels Pirineus i, si un és bonic, l'altre encara ho és més. En fi, tot un plaer per a la vista.

Fem història... Com va començar la Carros de Foc? Va ser l'any 1987 quan uns guardes, abans d'acabar la temporada, decideixen visitar els guardes dels altres refugis amb menys de 24 hores i ho van aconseguir. Mentre passaven, els companys del refugi visitat anunciaven per les emissores al refugi següent: "Han passat els carros de foc!"

I així va quedar el nom. Fins a l'any 2000 va ser com un joc per a ells, però, a partir d'aquell any, es va institucionalitzar i ha anat corrent de boca en boca. I ara, cada any, la fan un bon nombre d'excursionistes, uns ho fan amb menys de 24 h; d'altres, en 2 o 3 dies,

i d'altres (com és el nostre cas), en sis dies, que no està gens malament.

Per fer la travessa cal trucar al telèfon de la Carros, fer la reserva per pernoctar, si vols pícnic... cada cosa té un preu.

Nosaltres pactem estada completa, no ens vàrem haver de preocupar de res: el nostre guia Fidel s'ocupava de tot.

Un menjar molt bo; l'organització, correctíssima.

El circuit el pots començar en el refugi que tu decideixis, però la condició és que cal segellar en tots 10 refugis. Bé... qui no vulgui esquitxar diners ni segellar, cap problema, pot fer el circuit igualment, però no aconseguirà cap regalet (gorra, forfet, samarreta...).

La nostra travessa va començar el dia 18 de juliol i va acabar el 24 de juliol. I el nostre itinerari va ser:

Dia 18: Espot – Sant Maurici – motxilles a l'esquena – 1r refugi: Ernest Mallafré (1r segell) – parada al mirador de l'estany – dinem a l'estany de les Obagues de Ratera – enfilem camí cap al refugi d'Amitges (2n segell) Aquí fem la primera nit. Com que arribem d'hora anem a fer fotografies a tort i a dret, i quan és l'hora de sopar tenim el primer ensurt: quin atapeïment de gent! Potser, i no enganyo a ningú, érem unes cent cinquanta persones...

Refugi Ernest Mallafré. Foto: Josep Fontàs

i crec que no exagero. Aquesta va ser una de les pitjors nits que vam tenir. A tots els refugis l'horari era: 7 de la tarda, sopar; 10 de la nit, llums fosos; a dormir i roncar fins a l'endemà a les 7 del matí. Aquest dia vam caminar 3 h 45'.

Dia 19: Comencem amb pluja, boira, trons i fred. Sort del guia. Port de Ratera, arribem al refugi de Saboredó (3r segell). Aquí ens arriba un solet que ens refà un xic i ens ajuda a dividir la grandiositat de les muntanyes, els prats i els estanys. Refugi de Colomers (4t segell). Com que és d'hora, passem la major part de la tarda jugant i jugant a cartes. El sopar, això sí, sempre regat amb un bon vinet. 5 h 30' de camí.

Dia 20: Després d'un bon esmorzar (Nocilla, entre d'altres menges), i amb el cel serè del Pirineus fem camí cap al port de Caldes – coll de Crestada. Aquí en un principi ens volíem atrevir a tornar a fer el cim del Montardo d'Aran, però recordant en Salvador i la seva fatídica defallida (o sigui pàjara), només a 10 minuts del cim, ens va fer por de no poder fer el cim i ens ho vam deixar córrer. Però... sentim uns crits i ens hi apropem i, què carai!, la muntanya també és com un mocador! Ens retrobem amb el cap d'en Fidel, en Xavi. Ell va ser el nostre contacte en els correus. Vam aprofitar per dir-li que en Fidel era un guia 10. Baixada cap al refugi de Restanca (5è segell) – Alguns agosarats, com que no havíem fet cim (Fidel, Mercè, Júlia i Pep) es van atrevir a caminar fins a l'estany de Mar (i ara que no ho llegeix ningú... algú va fer una gran promesa, el dia 22-12-11 en sereu testimonis, hehehe!). Aquest dia vam fer 5 h de camí.

Dia 21: Recollim el pícnic i, amunt que fa pujada! Ai, que burros que vam ser! El guia (bona persona com era) ens va dir que, si no volíem tornar a repetir el mateix camí, hi havia una altra possibilitat, i nosaltres amunt i endavant. Ja ens ho vam trobar, ja, mai havíem fet una pujada i una baixada com aquella, quin pedregam! Quina herba relliscosa! Quin espant i quin canguelis! Crec que fins i tot en Fidel temia per la nostra integritat física,

psíquica, moral... Aquesta proesa es diu coll de Tumeneia.

Per fi, vam arribar al refugi Joan Ventosa i Calvell (6è segell). Total, 5 h de caminada.

Dia 22: El dia que tots temíem. Ens enfilem pel coll de Contraix (pedra i més pedra, blocs de pedra i més blocs de pedra). En quedem fins al capdamunt. A mig camí, en Josep, observador com és de mena, ens diu que hi ha una foto espectacular: una roca impressionant. S'hi enfila (amb l'ai al cor de la resta) i es fa la foto de rigor amb filmació inclosa. Amb un fred de justícia, però amb l'alegria d'haver superar el maleït coll, tres valents es llencen a l'estany de Contraix, allò que es diu veure-ho per creure-ho: tres banyant-se i tres més abrigats fins a la medul·la.

Acabem la jornada en el refugi d'estany Llong (7è segell), amb un sol que ens deixa mig estabornits (és el que té la muntanya: ara fred, ara sol). Aquí decidim que ja estem farts de pagar per una bona dutxa d'aigua calenta i decidim sense més ni més fer dutxa comunitària: de dos en dos (hauríeu de veure la cara de les franceses quan ens veien entrar i sortir de la dutxa). Avui 6 h 30' de camí.

Dia 23: En Fidel ens atabala dient que serà la jornada més llarga i tots nosaltres ja tenim la cua entre cames. Fa molt bon dia, serà un dia de llacs i més llacs, però no ens banyarem perquè faríem tard. Cubieso, Mario, Tort, Colomina... arribada al refugi Colomina (8è segell). Els guardes del refugi i amics personals d'en Fidel li donen una altra ruta que no es tan forta, ja que l'horari que portàvem no era l'adequat i a més volíem un banyet, fos com fos. I ens donem aquest plaer a l'estany de Mar, dinem i, ben tips, cap amunt, a trobar el coll de Saburó. Sort que el guia ens anava donant ànims: "Vinga, ja ens falta poc! És aquí darrere!, i si ens mengem un Chupa Chups?" Però, renoi, que llarg i pesat que es fa aquest dia.

Arribem al refugi Josep Maria Blanch (9è segell) fets unes piltrafes, les ca-

Tot esperant el sopar a l'estany Llong. Foto: Josep Fontàs

mes ja anaven com batolles. Tots vam decidir que, si tornem a fer aquesta travessa, hi afegirem un dia més. Hem caminat 9 hores. Quina bogeria!

Dia 24: Avui hem fet un xic el ronso, potser perquè la nit abans l'hem passada en una suite nupcial, podríem dir-ne. Una habitació única i exclusiva per a nosaltres 6. Un privilegi, un refugi idíl·lic, les vistes des dels finestrans són una meravella (aconsellable cent per cent).

Ens acomiadem d'uns amics francesos amb els quals hem coincidit durant bona part de la travessa. Fem pujada cap al coll de Monestero, des d'aquí tenim la possibilitat de fer el cim de Peguera (el cap d'en Fidel ens havia programat aquest cim), però ja estem un xic farts de fer anar les cames endavant i endarrere i decidim que no, cap avall que fa baixada, i ben forta, qui la va pelar!, on ens espera el nostre destí final. Va costar un xic, però finalment ja tornàvem a veure els nostres estimats Encantats i per fi arriben les abraçades, els petons, alguna o altra llagrimeta... la Carros de Foc 2011 ja està conquerida. Tornem a estar al refugi d'Ernest Mallafré (10è segell). Hem fet 4 h 30' de camí.

A l'aparcament, on vam deixar els cotxes, ens canviem de roba i com 6 tu-

El temut coll de Contraix. Foto: Josep Fontàs

ristes més anem a Espot a buscar els nostres ben merescuts regals. Ens acomiadem del nostre guia i company de caminada, en Fidel, i carretera i manta fins a arribar a Ripoll on fem un sopar diferent (pizzes).

En arribar al nostre poble, ja de nit, ens anem acomiadant contents d'haver aconseguit el nostre objectiu.

Bé! Ja han passat els dies, setmanes i mesos i algun o altre amerenc/a amb sorpresa nostra ens diu que fan la Carros de Foc amb 24 hores. Enhorabona, companys! Són en Paco i la Jordina.

Però nosaltres ni destinarem 192 hores o més, en el proper intent, perquè l'indret val la pena.

Josep, Júlia, Mercè, Nati, Lurdes

Curs d'escalada a Santa Brígida

El passat dissabte 17 de setembre, els membres de Blackisard vàrem organitzar el primer curs d'escalada a la muntanya de Santa Brígida.

Era un curs d'iniciació, però que va ser bastant intens. Va començar a les nou del matí i va acabar al voltant de dos quarts de nou del vespre, amb una pausa per dinar.

Potser quan la gent pensa en cursos d'escalada, de seguida li passen pel cap llocs com Solius, Sadernes, Siurana... reconeguts popularment pels escaladors per la gran multitud de vies que s'hi poden trobar.

Nosaltres, però, vàrem voler triar un escenari un xic diferent, i després de molt rumiar, ens va agradar Santa Brígida per diferents motius:

- És un lloc poc concorregut, amb la qual cosa disposàvem de la tranquil·litat que volíem per poder fer el curs sense pressions ni presses, dedicant-nos totalment als participants.

- Hi ha una gran quantitat de vies fàcils de nivell 5 o 5+, cosa que el fa un lloc ideal per a cursos d'iniciació a l'escalada esportiva.

- Està relativament a prop de Girona.

- Comptàvem amb la inestimable ajuda i participació del senyor Jordi Rabionet.

Tal com deia, ens vàrem reunir tots a dos quarts de nou del matí a la plaça del poble, i després de fer un cafè,

ens vàrem repartir en un parell de cotxes per pujar fins a prop de la cantera, on vàrem deixar els vehicles i vàrem acabar de fer el tram que quedava, carregats amb el material.

Vam pujar fins a l'ermita, i des d'allà vàrem baixar fins a la cinglera, buscant una via amb ombra, per no quedar rostits.

Un cop trobat el lloc, en Dani, el professor, va fer un parell d'hores de classe teòrica i després, juntament amb en Jordi Rabionet, varen obrir tres vies, que van equipar amb corda perquè els aprenents poguessin fer unes quantes pujades en politja o top rope, amb total seguretat.

El primer contacte amb la roca és un element clau en un curs d'escalada...

És curiós veure com la gent, que durant la classe teòrica sembla que estigui desitjant que s'acabi ja per poder començar a escalar, després es tira enrere quan es pregunta alguna cosa com... qui vol ser el primer?

És un punt clau, torno a repetir, perquè és en aquest primer contacte on es veu qui continuarà escalant i qui serà el primer i últim cop que ho intentarà. Això d'estar penjat de la pedra o bé t'enganxa des del primer moment o difícilment ho tornaràs a provar.

I és precisament per aquest motiu que no hi pot haver errors. Un curs ha de ser motivador, divertit, amè, instructiu i pràctic, o almenys així ho veiem des

de Blackisard. Us hem de posar les eines al vostre abast perquè us enfronteu a la pedra en les millors condicions possibles... després tot depèn de vosaltres.

El dinar va ser molt reparador, en Jordi ens va portar la clau de l'ermita de Santa Brígida, que el Grup Esquelles té condicionat com a refugi en la part superior, i vàrem poder dinar a la fresca, amb taula i bancs.

Després a la tarda, en Dani va fer una breu introducció a l'escalada amb friends, i fisurats, i va xerrar una mica sobre l'escalada clàssica. Finalment ens va explicar la teoria del triangle de forces i ens va ensenyar com muntar una reunió. Vàrem buscar una via relativament fàcil a la part de darrere de l'ermita, i vàrem practicar com desfer reunions i rapelar des de l'anella.

Aquesta part de la tarda va ser la més agradable, ja que hi havia ombra i s'estava realment bé.

Tot plegat un dia complert i molt agradable!

Us deixo unes quantes fotos perquè us en feu una idea...

Per a més informació sobre els nostres cursos podeu visitar www.blackisard.com

Manel Molas

Publicació Espiadimonis

Us passem el link on hi podreu llegir un meravellós escrit dedicat en Lluís Bosch i a la Riera d'Amer. Hem considerat no transcriure el text, perquè ja ha sortit publicat en aquesta publicació:

http://issuu.com/associacio_habitats/docs/espiadimonis_23

Consell redactor

Breus

NOUS SOCIS/ES:

809 Coll Pla, Andreu

810 Lazo Lamberto, Montse

811 Puig Vergés, Anna

812 Planchart Madeo, Mónica

813 Mallo Boada, Joan

814 Monsó Agustí, Mª Dolors

815 Saubí Juanola, Joaquim

Fe d'errades:

En El Batal I anterior, núm.147, hi figuraven com a nou soci i sòcia Pere Nonell i Olga Nonell. Els seus noms correctes són: Pere Rich Orri i Olga Gómez Roca

MARQUES GROGUES

Maig de 2011. Es detecten unes marques grogues a diferents camins del nostre territori. Ens posem en contacte amb l'Ajuntament d'Amer per informar-los i demanar si saben de què es tracta. Ens asabentem que es tracta d'uns senyals d'itinerància, una xarxa de senders de cooperació territorial en matèria turística impulsada per les comarques del Ripollès, la Garrotxa i l'Alt Empordà. Concretament les marques grogues que hi ha aprop de Santa Brígida corresponen a un camí que va de Mieres a Sant Esteve de Llémena i, per no acabar en el terme municipal de Sant Esteve, al mig del bosc, el van fer arribar a la propera població: Amer.

SUDVENCIÓ SOL·LICITADA

Juny de 2011. La Diputació de Girona va desestimar la subvenció sol·licitada per a la publicació d'El Batall.

SUDVENCIÓ DE LA FEEC

Juliol de 2011. Vam rebre una subvenció de la FEEC de 566 € per a les activitats realitzades l'any 2010.

DONACIÓ

Setembre de 2011. Donació al Servei General d'Informació de Muntanya (SGIM) de les dues publicacions editades pel GEAE: Per camins i corriols. Les rutes d'Amer i Grup Esquelles. Apunt històric 1969 - 2009. També se'ls ha facilitat els diferents butlletins del grup. Tot amb l'objectiu d'ampliar el seu fons documental. Per saber-ne més, podeu consultar www.drac.com/sgim.

UN PROJECTOR

Abril de 2011. L'entitat va comprar un projector per a totes les activitats que ho requereixin: assemblea, xerrades, etc.

MANTENIMENT I SENYALITZACIÓ DE CAMINS

Conveni per al manteniment i senyalització de camins – any 2011. Tal com vam informar a través de la revista Amera el mes de juny passat, des del GEAE es va demanar ampliar el conveni que té l'Ajuntament d'Amer amb el Consell Comarcal de la Selva per fer el manteniment de les rutes de BTT. Es va ampliar amb la finalitat d'incloure-hi tasques de manteniment d'una part de les nostres rutes a peu; rutes ja obertes, senyalitzades i publicades en el llibre Per camins i corriols.

Aquest conveni és anual i la nostra intenció és que el 2012 es pugui acabar de col·locar la resta de senyals verticals que tenim i ampliar els trams de camí a mantenir.

VEGUERIES

20 de maig es va celebrar a Amer la reunió de vegueria, amb un total de 33 assistents. Es va realitzar a Can Boles i després al GEAE va preparar un refrigeri pels participants.

PLAQUES SOLARS

Plaques solars, ja s'han adquirit les plaques per poder tornar a instal·lar a Sta. Brígida. S'està "estudiant" la millor col·locació per evitar els robatoris.

Breus

PER CAMINS I CORRIOLS.
LES RUTES D'AMER.

Octubre de 2011. Presència del llibre Per camins i corriols. Les rutes d'Amer del GEAE a la Fira del Llibre de Muntanya de l'Esquirol

Atenció!

ADEQUACIÓ DELS ESTATUTS

Treball per a l'adequació dels estatuts: arran de l'aprovació de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, el Grup Esquelles ha hagut d'iniciar un procés de revisió i adaptació dels seus estatuts a aquesta nova legislació. Aquest procés, comú a moltes entitats com la nostra, ha suposat un procés de reflexió per part de la Junta, que ha treballat per plasmar en els estatuts la realitat de l'entitat alhora que ho ha hagut de compaginar amb certs requeriments que fa aquesta llei.

Els nous estatuts es sotmetran a votació en l'assemblea ordinària convocada pel 13 de gener de 2012. Us adjuntem la convocatòria oficial.

Podeu consultar la revisió dels estatuts a la nostra web.

QUOTA SOCIS

Quota socis 2012: a l'assemblea es va aprovar pujar la quota a 12€ als adults (un euro més). Els infants continuaran pagant 5€. Durant el mes de desembre es farà el seu cobrament. Per notificar qualsevol canvi, poseu-vos amb contacte amb en Paco Samblàs, a/efsamblas@xtec.cat o el 636345706

CURS D'ORIENTACIÓ
A MUNTANYA

S'ha sol·licitat a la FEEC un curs d'orientació a muntanya, previst per al 2012.

NOVETATS EDITORIALS

A PEU PER LA SELVA Llibre de senderisme que ens convida a conèixer caminant la gastronomia selvatana, les seves tradicions, l'oferta d'activitats complementàries i, sobretot, un patrimoni natural i cultural poc conegut de rius, molins, estanys, rieres, ponts, rescloses, penya-segats, llacunes i pous de glaç. El preu és de 8 €; també podeu consultar-lo en línia gratuïtament a <http://www.laselvaturisme.com/p2web/uCommunicate.swf>.

CAMINS DE SALUT. Itineraris per conèixer les plantes medicinals de les comarques gironines

La Diputació de Girona ofereix un conjunt de guies per conèixer les plantes medicinals de les comarques gironines. L'objectiu és doble: animar la gent a caminar per la natura i ajudar-la a conèixer les plantes amb què s'elaboraven els anomenats «remeis de l'àvia». Els quatre primers itineraris són per espais oberts i el cinquè ens porta pel Jardí Botànic Marimurtra de Blanes, on hi ha una zona amb plantes medicinals d'arreu del món. Han estat precisament la Fundació Carl Faust i l'equip tècnic del Marimurtra els que han elaborat aquests «Camins de salut». El podeu comprar per 18 €.

Tan proper, i tan desconegut!

Havia sentit a parlar moltes vegades de l'Escola d'Adults de Santa Coloma de Farners per part de família i amistats que hi havien treballat o per part d'alumnes que hi havien anat a fer cursos d'idiomes o d'accés a la universitat. Desconeixia totalment, però, que l'oferta formativa era tan variada i, a més, fàcilment compatible amb els horaris laborals. Un dia em va venir a parar a les mans el llibret que editen cada setembre amb tota l'oferta del proper curs escolar i em van cridar l'atenció els cursos monogràfics de cuina que proposaven: Cuina de Nadal, Pastisseria, Arrossos, Mones i Bunyols i Aperitius; tots es farien durant dos dimarts consecutius de 19:00 h a 21:30 h.

Al monogràfic de Pastisseria vam fer postres ben senzilles, com ara unes ulleres de pasta de full banyades amb xocolata i d'altres una mica més elaborades (però no complicades!) com ja podem intuir a partir del seu nom: Strudel de plàtan, sopa i gransat de mandarina.

Una de les receptes que vam fer és la següent:

COOKIES:

Ingredients:

- 75 gr. de mantega pomada (mantega a temperatura ambient; quan la toquem, ha de tenir la textura d'una pomada)
- 100 gr de sucre moreno
- 75 gr de sucre blanc
- 200 gr de farina fluixa (la que habitualment tenim a casa)
- 1 ou
- 30 gr de maizena
- 5 gr de llevat
- 5 gr de sal
- 100 gr de xocolata trossejada

Elaboració:

Treballem la mantega pomada juntament amb els sucres

Barregem la farina amb el llevat i la maizena i tamissem-ho. Seguidament, afegim-ho de mica en mica a la barreja de mantega i sucres, i anem-ho amassant.

Finalment, poseu la sal i els trossets de xocolata a la barreja

Feu-ne unes barres i deixeu-les reposar a la nevera uns minuts.

Talleu les barres a rodanxes d'un dit d'amplada. Podeu deixar les galetes en forma d'aquestes rodanxes que haureu tallat o bé donar-los la forma que vulgueu (quadrades, en forma d'estrella o d'esquella!)

Poseu-les en una safata, sobre paper de forn. Deixeu espai entre les galetes, ja que us podrien créixer una mica

Poseu-ho a coure a 180 °C durant uns 8 minuts. Espereu a que siguin fredes per posar-les en algun altre recipient, sinó, s'us desfaran a les mans.

Qui dugui cookies a la propera sortida Esquelles, té premi!

Isabel Junquera i Muriana

L'OVELLA NEGRA

Sacs de runa tot pujant a Santa Brígida
Fotos: Irene Bosch

La tempesta de la Baborte

Quan la Carme, la nostra presidenta, em va proposar de fer aquesta ressenya de fa quaranta anys –enguany justament els compleix–, vaig pensar que potser no em pertocava a mi fer-la, ja que per aquells temps encara no formava part del Grup Esquelles.

De tota manera, es pot dir que aquesta sortida fou la que uns mesos més tard em va animar a fer-me'n sòcia, d'aquest Grup Esquelles, aquest Grup que forma part de les nostres vides, que ens ha fet créixer com a persones responsables i creatives, aimants de la natura, de la cultura, de la nostra vila i sobretot del nostre país.

Malgrat els anys que han passat, tots els que la vàrem fer tenim aquesta excursió encara ben present, sobretot per totes les anècdotes viscudes en aquells dies ja llunyans de la nostra joventut, i perquè tampoc teníem gaires ocasions d'anar lluny, tot s'ha de dir.

Era l'any 1971, com dic. Eren els anys en què anàvem al Centru, bevíem una botella de xampany, i si ens hi convidaven, també anàvem a xerrar un ratu o a explicar xistes a l'Octu Summus, un local mític d'allà al Pedreguet, de caire un xic privat...

Jo no sé quan, ni on, va ser programada aquesta excursió, el cas és que la Montse Fontàs m'ho va pintar tan i tan bé que m'hi vaig apuntar, tot i que coneixia molt poc els components que hi aniríem.

El dia 15 d'agost, Festa Major d'Amer, l'orquestra ens canta la missa i Los Mismos ens fan ballar, mentrestant nosaltres anem a buscar les bombones de butano a ca l'Armer, i a la tarda, anem a preparar les motxilles al Cau, tot ben a punt per a l'endemà.

El dia 16 a les 6 del matí, tots allà preparats esperant que arribi en Ramon amb el seu tot terreny. L'expedició està formada per en Jesús Codina, en Ramon Fort, en Josep Fontàs, en Lluís Bosch (EPD), la Mari Xiberta, l'Engràcia, la Dolors Crosas i jo mateixa.

Sortim d'Amer mig adormits: en Lluís ens diu que ve directe del ball; els altres anem si fa no fa d'adormits. A Ribes parem ben marejats, sobretot la Dolors i en Josep, que està més groc que el safrà. Tot és a causa de l'olor que desprèn el gasoil. Mengem una mica, i a la collada de Toses tornem a parar. Allà ens trobem que la mantega està ben desfeta, i seguint les indicacions pràctiques d'en Ramon, la fem desaparèixer ràpidament.

Per anar fins a Sort hem de passar per unes carreteres que entre la pols i les pedres i el mal estat fa por que ens estimbarem. El port del Cantó encara no està ni començat, ni tan sols projectat, potser. És ben escabros, tot plegat. Per fi hi arribem cap a les 5 de la tarda. "Sort que hi hem arribat!", diem. A la fonda no ens volen ni donar dinar de tan tard que és. Anem a comprar per a tots els dies i cap a dins el cotxe altre cop, i carretera amunt!

Havent passat el poblet d'Àreu, molt més amunt, travessem un torrent amb dos troncs ben perillosos, per cert, i cerquem un lloc on muntar la tenda; suposo que devia ser a prop del pla de Beret. Mentre els nois paren la tenda, les noies fem el sopar. Les pessigades dels randells no ens deixen tranquils ni per sopar. Allò no es pot aguantar.

Dormim tots com el guix, cansats del llarg viatge, i al matí esmorzem, ho arreglem tot i cap amunt, camí, creiem, de la pica d'Estats.

Al cap de més de cinc hores d'una forta pujada, arribem a una cabana de pastors on mengem una mica. Tornem a pujar, el paisatge pels que no hem vist mai l'alta muntanya es va fent impressionant. Finalment arribem a la vora d'un llac força gros amb unes muntanyes importants i ens crida l'atenció el fet que no hi ha ni un

sol arbre. El lloc és molt bonic, tot i que hi fa molt vent.

Hi dinem i cinc de nosaltres intentem pujar el pic d'Estany, a més del de la Baborte –al final veiem que aquest és el llac Baborte, on ens trobem–; hi ha alguns estanyets més. Al fons hi veiem el Sotillo majestuós, la pica d'Estats, per tant, ens queda al darrere. "Una altra vegada serà!", diem tots. Les pedres, les congestes, els dos trons que ens peten i la pluja que comença a caure, juntament amb un vent cada vegada més fort, ens fa tirar per avall.

En arribar al llac, la Mari, en Jesús i en Lluís ja han parat la tenda i preparen el sopar. Un sopar –mongetes seques– que no ens podem menjar, perquè comença a ploure tan i tan fort, amb un vent que se'ns emporta els plats, les tapes, els gots, carmanyoles, tots corrent cap a dins la tenda. Ben aviat se'ns comença a mullar tot. La tempesta és tan violenta que fa por. Tant, que veig passar davant meu tota la meua vida: vull dir que m'acomiedo de tothom en silenci. El fortísim vent se'ns emporta el sobretendal i poc després se'ns trenca el pal de la tenda. Comencem a tenir problemes, ara sí. Sort del pal de la senyera: el podem aguantar, però, és clar, amb la força que fem, llavors es comença a

Fotos: Carme Casacuberta

fer un forat a la roba i hi posem un ençat al capdamunt.

Els trons són eixordadors, i aquell vent que no para... en Josep ens avisa: "Compte, que ara ve per aquí. Ara aguanteu per allà!" En Lluís i la Mari aguanten per un costat i en Jesús i la Gràcia per l'altre i tots els altres aguantant ara cap a un costat ara cap a l'altre. A més a més, per si fos poc, sentim l'aigua del llac allà mateix! Amb aquestes que les mongetes comencen a fer una pudor insuportable i les traïem a fora. Els nois miren d'animar-nos fent broma d'aquella situació tan caòtica. Traïem el cap i veiem com les pedres de la muntanya queden mig vermelles amb la intensa claror dels llamps. Fa pànic! I si comencen a baixar aquestes pedres...? Les hores no passen, i aquell temporal no para. Llavors, per si encara no n'hi hagués prou, comença a caure pedra i el fred es fa intens. Tots amb els anoracs posats, ben molls, sort en tenim d'algun rajolí de cafè amb conyac per refer-nos de tot plegat. Finalment, cap a les 3 de la matinada, ens tombem una mica, però, és clar, tot està ben moll.

Així que clareja, ho pleguem tot com podem i comencem a baixar cap al refugi per la vora del llac. Són les 7 del matí. La Mari té dificultats amb una cama: ens diu que se li arronsa! Arribats al refugi ens posem a dormir, ens despertem cap a les dues. Per menjar avui tenim fideus de pot –que dir dolents seria poc– i cap al cotxe. Per fi ens veiem salvats...

Com que dins el Land Rover és tan estret –hi seiem de costat–, molts estem plens de blaus. Anem a buscar un fuster per muntar una fusta travessera i seure més còmodament i d'aquesta manera poder anar tots de cara endavant. Ja ens teniu entrant per un carrer estret, on amb prou feines hi passa el cotxe (no podem ni treure el cap per la finestra), i cap a la plaça! Resulta que és tan petita que llavors no en podem sortir. Els nostres nois valents i alguns veïns del poble –crec que és Ainet de Besan– el giren a pes de braços. Allò es converteix en una festa, on al final surt tothom per ajudar-nos.

En passar per Esterri d'Àneu, anem a comprar vi. En Josep, que no parla aranès, resulta que quan ja som dins el cotxe, ens adonem que ens ha comprat vinagre! Vi negre, vinagre... un malentès que ens porta a fer-nos un bon tip de riure amb el senyor de la botiga quan l'anem a retornar.

Pugem cap a Sant Maurici i ja fosqueja. Pel camí comença a llampegar molt i molt –"Ja hi tornem a ser!", penso– com que el refugi està ben ple, hem de dormir sobre les pedres de l'entrada, però amb la son que portem a sobre d'ahir, hi dormim prou bé.

L'endemà pugem cap al llac de Sant Maurici, la Gràcia i en Josep pugen els Encantats. Bé, a la Gràcia abans d'arribar al cim li vénen ganes de plorar i es queda pel camí. Els altres donem tota la volta al llac. Ens hi fem fotos a dojo. Això és una meravella, sobretot per als que no ho coneixíem. Nosaltres sí que ens hi quedem ben encantats.

A cada bar o botiga on anem hi veiem quelcom que ens aniria bé per poder jugar o bé menjar allà al darrere del cotxe: que si la resta d'aquell pernill, que si una taula, que si aquells gots, les cartes... quin xou! Ara bé, com diem sovint: "Déu ens guard d'un ja està fet!"

Anem camí de la Vall d'Aran. Aquests poblets petits amb aquesta verdor dels prats, les vaques i les ovelles pasturant a tot arreu, la gent tan amable i tranquil·la, amb l'aigua que brolla per tot arreu, no paro de mirar per la finestra. Quina meravella! Ens parem per dormir al refugi de la Virgen de las Ares –llavors anomenada així–, ai mare meua! Aquí ens toca dormir damunt d'un terra de fusta, que encara és pitjor que dormir damunt de les pedres. Però ho fem, ja ho crec, quin remei.

Al matí anem cap a Viella i l'Artiga de Lin, també passem el túnel, i ho celebrem fent el J'aime ma cousine, quan en sortim. Aquí ens fem la foto d'Aneto amb l'indicador del poble. Riem amb el joc de paraules: ja hem fet l'abeto i l'Aneto.

Al vespre anem a dormir a una borda, molt a prop del poblet d'Arties, amb la tenda muntada al costat per si ens en fan fora a la nit. Bon sopar i una llarga xerrada sobre els temes més actuals com de l'univers, l'Opus, la Festa Major... Tot d'una, veiem com una serp va traspasant els cairats del sostre de la borda un a un i, és clar, quan la cua li queda penjada, sembla que ens ha de caure al damunt. Mare meua, quina por! I ells, els nois, tan frescos... i fent conya, encara! Anem a dormir cap a les quatre de la matinada. Abans, però, anem a fer un pi ajut per allà fora.

Al matí, després d'esmorzar, ho recollim tot i per avall cap a la Pobla de Segur, Manresa, i Vic –llavors era Vich, encara–; són hores i hores de viatge. Anem a sopar a Vilanova de Sau. Baixem cap a Sant Hilari, Osor i finalment arribem a Amer. Per aquelles carreteres tan plenes de revolts i fosquedat, en Ramon ens explica una llarga història de por: "Marieta, on tens el fetge?". Fins que al final diu: "Ja et tinc!" És massa!

Així acabem aquesta sortida inoblidable, tant pels llocs visitats, com pels companys tan i tan divertits i solidaris que he conegut, per les aventures, i sobretot per haver descobert, per primera vegada el Pirineu!

M. Carme Casacuberta

Jronya que Jronya

L'aventura va començar aquest febrer, quan després de molt pensar-hi em vaig decidir a fer un ERASMUS i poder acabar el meus estudis. Decidint a mà alçada el nostre destí, vaig decantar-me per Grècia (en aquell mes encara no havia esclatat la crisi actual).

Vàrem començar a preparar papers per viatjar al país hel·lè i gràcies a la unió europea vaig poder apuntar-me a un curs de grec d'estiu, així, encara que les classes fossin en anglès, tindria una mínima idea de l'idioma.

El curs durava sis setmanes, les inscripcions eren a l'abril i podies triar el destí, dues opcions: primer vaig triar Thessaloniki (Salònica) i després Ioannina. El preu no era gaire elevat, però tenia clar que com a mínim serien uns 500 €, ja que el curs ens incloïa allotjament a la residència universitària.

Vaig comprar els dos vols, Barcelona – Atenes, Atenes – Ioannina (al final em va tocar la segona opció). Ho tenia tot preparat per al curs de grec. Vàrem fer un sopar de comiat i els meus amics em varen regalar el lot català: una barretina, una faixa, unes espadenyes, un porró amb vi, dues estrelles, el lot de pa amb tomata amb un mini setrill, pa i un all... i a més a més un diccionari: Jronya que Jronya – Català, frases útils traduïes; vam riure molt.

En menys d'una setmana ja seria a Grècia.

Finalment el dia va arribar, vaig preferir passar la primera nit en un hotel, ja que no podia entrar a la residència fins al dissabte 20 d'agost.

El dia 20 al matí vaig agafar un taxi, i vaig anar cap a la universitat amb un taxista que no sabia parlar anglès... em va deixar en un edifici blanc amb la clau que m'havien donat a l'entrada.

ΣΤ106 i el mapa de la universitat... vaig entrar...quina por! Per sort, no era el meu edifici; el meu edifici era un dels nous.

La meua habitació era a la primera planta i tenia un balcó compartit. Estava completament sola! Vaig investigar la cuina, la nevera... en alguns armaris hi havia coses... finalment vaig decidir-me a anar a comprar alguna cosa per poder menjar durant el cap de setmana; fins al dilluns no començàvem les classes.

Després de fer una migdiada vaig sentir soroll, la primera persona! La Madita, una alemanya que aniria a Atenes a fer l'ERASMUS, i després d'anar a comprar vam veure una altra noia, la Victoria, de Lituània! També aniria a Atenes. Vam sopar juntes i cap al lliit! L'endemà aniríem a veure el centre de Ioannina.

Ens vàrem aixecar tard, i després de dinar vam agafar l'autobús de línia per anar al centre i vam veure el famós llac de Ioannina.

Anna Clarà

Quin poblet tan encantador! Una mica mort, això sí. Com que érem diumenge, tot estava tancat. Després de passejar una estoneta vam anar cap a la residència. Allà ja hi havia més moviment: hi havia tres noies turques, i va arribar la noia catalana! Vam quedar després de sopar al nostre balcó. Va venir tota la gent del curs! Quatre nois, tres d'ells alemanys i un de turc, i, de noies, tres de turques, tres de txeques, l'alemanya i la lituana! I les dues catalanes! Quina colla! Érem 14 al balcó parlant i coneixent-nos! Les tres turques ens van deixar tastar delícies turques, quina passada! L'endemà començàvem el curs de grec, tots estàvem expectants. Fins al mes que ve!

Fins on arriben els Esquelles?

Foto: Abel Bosch.
EUA

Foto: Jordi Rabionet.
Pica d'Estats

Foto: Irene Bosch.
Catarates Niàgara

Herbilis

SORTIDA NATURALISTA:
LES ORQUÍDIES

Per segon any consecutiu, es va organitzar una sortida matinal amb l'objectiu de reconèixer la diversitat d'orquídies del nostre territori, enguany a la zona de Sant Martí Sacalm.

El diumenge 28 de maig, les vint-i-dues persones que van assistir-hi van gaudir del magnífic entorn des de Sant Martí fins a can Santpau, als peus de les cingleres del Far.

Durant la sortida es van observar 10 tipus d'orquídies diferents: flor de l'home penjat (*Aceras anthropophorum*) en flor; flor caputxina (*Anacamptis pyramidalis*) poncellada; epipactis de Klein (*Epipactis kleinii*) poncellat; orquis olorós (*Orchis coriophora* fragans) iniciant la floració; orquis palustres (*Orchis laxiflora*) la majoria marcidess; abellera apífera (*Ophrys apifera*) en flor i la varietat trolli, en flor; abellera catalana (*Ophrys catalunica*) començant a marcir-se; abellera becada (*Ophrys scolopax*) en flor, i galls (*Serapias lingua*) un xic passats.

Podeu veure les millors fotografies a la contraportada.

Xavier Béjar

ESQUELLERINCS

A finals de juny, des del consell redactor es va enviar un mail a totes les famílies que tenen "esquellerincs", amb la finalitat de fer participar als socis i sòcies més joves de l'entitat. La nostra idea va consistir en presentar-nos un dibuix relacionat amb la natura el qual fos la portada per il·lustrar el calendari de butxaca 2012 que cada any edita al grup.

Dels 17 esquellerincs que tenim, només vam rebre 4 dibuixos, per aquest motiu vam considerar publicar al Batall els tres que no sortien al calendari.

Moltes gràcies a les famílies que vau participar en aquesta iniciativa!

Nadal

Aquest Nadal proposem-nos fer això:

"Proposem-nos comprar els nostres regals de Nadal a gent propera: a la veïna que ven per catàleg, a l'artesà que fa ceràmica, a l'amiga que ven per Internet, en botigues petites, del bar-

ri, fires on la gent ha elaborat el que ven... Fem que els nostres diners arribin a persones que ho mereixen i no a grans multinacionals. Així, més persones tindran un Bon Nadal"

Consell redactor

ESQUELLERINCS

Aniol Samblàs

Laia Cullell

Gerard Costa

G E A E
GRUP EXCURSIONISTA
AMERENC ESQUEL·LES

Herbilis

Caputxina Poncejada. Foto: Josep Espi

Laxiflora. Foto: Josep Espi

Abellera Becada.
Foto: Josep Espi

Abellera Catalana.
Foto: Josep Espi